



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Annales Ecclesiastici**

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur  
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

**Baronio, Cesare**

**Coloniæ Agrippinæ, 1624**

Iesv Christi Annus 516. Hormisdæ Pap. Annus 3. Anastasii Imp. 26.  
Theodorici Reg. 24.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14573**

29. XLVIII. ARIAD. N. AVG. OBIIT.

dum illud Prouerborum: Homo qui blandus & suavis sermo- nis loquitur amico suo, etc. expandit gressibus suis, at quodnam illud fuerit, detegatur in sensu suo loco. Hæc quidē cun- da tranfacta esse in hac legatione Constantinopoli, littere ipsius Imperatoris per legatos ab eo missos Romam red- ditæ Hormisdæ Papæ declarant, quas sequenti anno, quo sunt datæ, referemus. Ex his autem habes, vnde redarguas Miscellæ auctorem historię, vbi his contraria profusus af- fert, istis verbis: Anastasius non solū salubria eorum monita spre- uit, sed insuper etiam à suis conspectibus non sine contumelijs expul- sit, nauigij fragili impostis mandat, ne ipsam per totam Græciam ad aliquam ciuitatem accederent. hæc tamen vera senten- tias, si nō ad priorem hanc, sed ad posteriorem ab eodem Pontifice missam referas legationem, de qua suo locq̄ di- cti sumus.

Hoc eodem anno subijsdem Consulibus (vtrauctor est Marcellinus in Chronico) impia Asiadna Augusta defun- cta est, annis (vt ait) sexaginta in Palatio exactis. Vt planē nihil sit, quod ex hæreticorum prosperitate quis scanda- lum pati debeat, cum nequissimam feminam malorum omnium conciliatricem, in detrimentum Ecclesiarum om- nium, vitam ad eō longeuam in Imperio agere Deus permisisset.

XLIX. b. Cedren. in Cedren. L. DEMAC- DONII OBIIT. ET VINCEN- TINI SA.

Hoc item anno idem restat Marcellinus funebre il- lud accidisse, vt Hunni Armeniā transmissa, eam Cappa- dociam deuantantes, vsque ad Lycōniam peruenerint. Quis verò hoc tempore esset Ecclesia Cappadocum, ex eius Metropolitano Episcopo Casariensi Sotericho Eury- thianorum principe conijcere possumus, de cuius impietate satis superius dictum est, vbi egimus de pseudo- nodo Sidone habita, & de promotione Seueri. Quid autem Macedonio in Armenia tunc exultanti contigit, Cedrenus hoc eodem anno ita narrat:

Macedonius quidem iam periculo proximus inde profugit, & Gangram peruenit. Anastasius de hoc certior factus, iussit eum rige- debi excedere, misso etiam vt aiunt) percussore. Sed Macedonius Gangra mortuus in adeo martyris Callimici tumulatus est, multoq̄q̄ à morte sua morbis liberatus. Cumq̄ iam esset in sepulchro condend- dus, antequam id fieret, sublatā dextera manu, crucis quoque sepul- chrum obsignauit. Idem Theodoro cuidam suorum familiarium per visionem dixit: Excipe hæc, & tibi, & Anastasio reuera: Ego qui- dem Macedonius abeo ad patres meos, in quorum fide perstare iure- rim tamen semper Deum interpellabo, dum tu quoque venias, & causa nostra disceptetur. hæc auctor: eadem ex Theophane in Miscellæ, & Anastasius Bibliothecarius in Chronico, nection Theodorus Lector; nisi quod nō ab eo ob signa- tum dicit sepulchrum, sed ipsum consueto more in sepul- chro cruce signato esse se conditum. Porro de miraculis nihil nec quidem apud Græcos coli memoriam eius, sicut aliorum Sanctorum, Menologia, quæ vidimus, vestigium vllum reddunt: sequæ enim verè ab eo edita miracula po- tuissent probari, vtique pro eo allata ijs testimonij fuis- sent, cum de abolenda eius memoria è sacristabulis, in quas illata erat, actum est. Sed passim demum Constanti- nopolitanos & Orientales Episcopos, sicut Acacij, ita & Macedonij & Euphemij nomina expungi è Diptychis, suo loco dicemus. Caterum Macedonij obitum nos ante sequentem annum accidisse putamus, quem ex loco exilij hoc anno Hunni fugarunt in Paphlagoniam.

LI. c. Cedren. Annales. Q. E. PAL. BI H. RET. CI. ALEXAN- DRINI.

Contigisse hoc item anno tradunt, sicut Cappadoces à fide Catholica deuos per Hunnos affligita & Alexandria- nos in hæresi diu perseuerantes à demonibus inq̄sari. nam idem qui supra auctor subdit: Eodem anno Alexandria viri plurimi, iteuq̄ mulieres & pueri grauiter à demonibus verbe- rati, assidue lacerabant. In somnis autem euidam terribilis quidam apparuit, dicens, ciuibus hæc ob damnationes in Chalcedonense Con- cilio egestas accidere. hæc Cedrenus; eadem Theophanes illata in Miscellæ. Ita planē canum laceratum edere com- pulsit Deus loco humane vocis miseris Alexandrinos à fi- de Catholica deuos, qui canum instar oblatrare cōtra Syn- odum Chalcedonensem non desinebant: qui eam cum excussissent à se suauissimum Christi iugum, meritò passi sunt demones obidentes: vt ex hoc ipso saltem discerent illud Hieremix: Quam malum & amarum reliquisse venam

aguarum vicentium Dominum, & solisse sibi cisternas dissipatæ. Eidem quoque historię veritati adimplatur Anastasius Bibliothecarius in Chronico, & alij, qui postea extiterit, recentiores auctores. Porro hæc nō abiq̄ fructu contige- runt: siquidem addit his Anastasius, eodem tempore mo- nachos hæreticos recantantes palinodiam scripsisse qua- tuor libellos contestationis, quorum duos Imperator, al- lium Præfæctis prouincie, quartum verò Ioanni Episcopo Hierosolymorum obtulere, contestati se sanctam Syno- dum Chalcedonensem amplectari, detestari verò Seueri cum suis sectarijs, & in prōptu habere mortem oppetere pro fide Catholica. Sed & Illyrici Episcopos addit misisse Romam Catholice fidei confessionem ad Romanum Pontificem.

Hoc eodem anno vigesimo quinto Anastasij Impera- toris Himeranni populi Aulthæ ad fidem Christi con- uersi sunt: de quibus pauca hæc Theodorus Lector: Himeranni gens est Persis tributaria) in extremis Australis plage, & ab initio Iudæi fuerunt: eo verò tempore, quo Regina Austri venit ad Salomonem, facti sunt Gentiles. His sub Anastasio Christi sunt facti, & Episcopum acceperunt. hæc Theodorus, eademq̄; Nice- phorus. At tantæ rei gesta historia scriptorum inopia remanet obscura: etenim quoniam prædicante, quibus præcedentibus signis, quise eis primus fuerit datus sac- rorum Antistes, penitus ignoratur.

Quam benè accidit, secundum illud propheticum de Ecclesia Catholica dictum: In tribulationibus dilatasti mihi, vt quo tempore magis minui videretur Catholica fides in O- riente, eo maiores fierent ad Christianismum accessiones, Saracenis (vt vidimus) & Himerannis Euangelium capef- sentibus. vnde illud Ecclesia iure cecinerit: Populus quem nō cognouisti, strinxit mihi, in auditu auris obeduit mihi. Filij alieni mentis sunt mihi, filij alieni inuenerati sunt, & claudicauerunt à semitis suis, quod Dei benignitate hoc nostro sæculo abundan- tianus experimur, dum quo tempore perennis erroribus Aquilonares prouincie maiori ex parte à fide Catholica defecerunt, Ecclesiæ Catholice nouus Orbis accreuerit, & Ecclesia Romana accipiens Euangelium: vt planē om- nes intelligant, peruique illum cultorem, magnum illum agricolam, qui semper operatur, loco palmitem arefecit, n alios maiori fructuditate sufficere, & loco vineæ ab apro siluestri depulsa, atq̄, fustis, igne, succense, alia sibi lationibus terminis vberiora trans mare plantare vinea.

IESU CHRISTI Annus 516.

HORMISDÆ PAP. ANASTASII IMP. 26. ANNUS 3. THEODORICI REG. 14.

QVINGENTESIMVS decimus sextus Domini voluitur annus, Consulatu Petri sine collega notatus: Inter nobilissimos Senatores hic doctrinā ac pietate claruit, ad quem extant Epnodij plures epistola, mentio est patris de Petro Romano viro clarissimo apud Sidonium. Hic ergo vbiq̄ spectatus hoc ipso anno meruit Consulatum: quo detentus diu Apostolica sedis legatos Anastasius Im- perator, magnā spe alitos vniēdæ Orientalis Ecclesiæ, ita dimisit, vt ad cuncta perficienda expectare se adueniunt Hormisdæ, iteratis litteris astuto consilio simularet, quod vt magis persuaderet, vnā cum eisdem legatis redeuntibus Romam, ad componendās res honorificentissimam lega- tionem ad eumdem Hormisdam Pontificem misit, viuis clarissimis ad opus delectis, nempe Theopompo Comite Domitiorum, & Seueriano Comite sacri Consistorij, quibus & litteras ad ipsam Romanum Pontificem dedit.

Quod

LI. Cedren. in Chron. hoc anno. h. Theol. lib. 2. Callist. in Niph. lib. 10. c. 24. LIII. P. sal. 4. P. sal. 17. LIII. P. sal. 4. P. sal. 17. I. REGRES- SVS LE- GATO- RVM IN VREM.







X. PROBATA ANASTASII V. CHALCEDONENSIS CONCILII VM. XI. DE CAPITE QUO AGITUR DE NOMINE ACACII ABOLENDO. XII. XIII. EPISTOLA FORMIDAE AD ANASTASII IMP.

Cum omnibus etiam Orthodoxis impiois Nestorium atque Eutychetem vitam pariter & horrenos, eorum condemnantes & anathematizantes & personas & dogmata detestabilibus sacrilegijs comparanda qui dispensationem divinam & humana remedia infirmitatis similiter aut nefare voluerunt, aut cognita blasphemare. Talem igitur circa fidem clementia nostra propositum summum Deum ab exordio vita sua sensibus nostris immisit. Unde & Imperium nostrum credimus custodiri: Miramur autem, quomodo rem debeat optime Patribus, qui in Chalcedone convenerunt, aliqua nobis scribere voluissent: nam ea, quae ab his fuerant constituta praedecessorum nostrorum multiplicibus decretis confirmata monstrantur: & cum nec alta Synodus facta fuerit, per quam, quae ab illa disposita sunt, redderentur infirma: nec Lex a nobis praescribitur, cuius novitate statuta praefati Episcopalis Concilij solerentur: maxime cum ipsa Synodus dixerit, anathema esse debere, quicumque, aliam fidem, quam apud Nicaenam trecenti decem & octo venerabiles Patres constituerunt, docere vel mutare voluerit: ad hoc etiam eos, quos superius comprehendimus, ad esse, Nestorium & Eutychetem damnauerunt, quos nos quoque damnamus. Nam pro hac causa attestantur etiam divinae litterae ad Alexandriam non semel, in multis locis definitae, per quas oburgantur, cur sibi non arbitrentur posse sufficere ad eam fidem doctrinam, reuocantes ab anathemate Chalcedonensis Synodi, vel veneranda memoria Leonis Episcopi. Unde non solum studium apud nos & contentio quoque perdurat, quae in scriptura anathemate eosdem possumus abstrahere, & sancta Ecclesia reuocari salu cogitare.

Quotum verò quod solum videtur esse residuum, nostra voluntas petitioni vestra, fortasse propter unitatem Ecclesiarum conueniret, nisi alia venerabilibus Ecclesijs ex hoc renouari scandala crederemus. Nunc quae sint facienda, perpendite: quia graue esse clementia nostra iudicat de Ecclesia venerabili, propter mortuos, viuos expellit: nec sine multa effusione humani sanguinis scimus, posse ea, quae scriptis, ordinari. Omnia tamen a Deo sperantes, per Concilium melius agere poteritis, quae ab his hominibus, qui propter errores suos pro uinculis percurrentes, inimicam suam angelis sanctis & Ecclesia uolunt esse discoriam. Ergo ut sit placens superne maiestati Ecclesiarum unitas, prouideat: quia quid uobis in his, quae praefati sumus, obstitit, ignoramus, si illis nos arguit. Per omnia autem uoluntates nostrae puritatem legatorum uestrorum poteritis ueritate cognoscere. Petimus autem, ut pro nobis, Apostolatus uester orare dignetur: quod uos libenter animo facere, hac poteritis maxime ratione cognoscere, si perfectam nobis unitatem Ecclesiarum dignatus fuerit Deus, uobis disponitibus, condonare. Illam enim uox Dei magnam benedictionem diligenter uos mandante te, donauit, qua declarauit: Pacem meam do uobis, pacem meam dimittit uobis, haec tenus litterae Anastasij ex eiusdem codicibus exscriptae.

Fallere sine quemquam possent eiusmodi litterae Anastasij pro fide Chalcedonensi, nisi ex his, quae superius de ipso scripta habentur, & quae scribentur interius qualis esse uulpis illius animus, perspicuo monstraretur: ita ut illi optime aptari possit illud Apocalypsis de bestia illa cornua habente agno simillima, ut potest qui cum in semper infectus sit sanctam Synodum Chalcedonensem, uiderit: tamen uelit acerrimus ipsius proficere. Porro de calliditate Gregoriorum haereticorum, qui uerbis pacem sponderent, factis autem negarent, pluribus agit idem Hormisdas Papa in epistola, quam anno sequenti rescriptit ad S. Auitum Episcopum Viennensem: cum quid hac legatione actum sit, eundem reddidit certiorum. A quonia, quae haec tenus Anastasius tum litteris, tum etiam legationibus egit, non nisi laude digna uidebantur, Hormisdas Papa, & scriptas litteras, & res per legatos Constantinopolitanae praesentis, non potuit ea omnia non laudare, cum ad eundem Imperatoris litteras reddidit per legatos ab eo missos Theopompum & Severianum W. CC. Comites.

Hormisdas Episcopus Anastasio Imperatori.

Solicitari animum tuum, clementissime Imperator, ambitiosa auditate committit, donec sperata unitatis reintegratio optata contingat. Bonus sunt desideria salutis, laudabilia, quae se huiusmodi Deo commendat, inuentio. Prudentia siquidem speciale documentum est, cum id, quod sibi uile credit, impatenter inquit. Nam si in corporum morbus noxia est tarda curatio, quanto magis in salute anime grauius est ferendum remedium fidelium feror appetitus: cum moueamur spiritualem infirmitatem, neque prodire possunt, in

diem postquam differatur, etiam ante sapientissimus. S. Amos: Ne tardes conuerti ad Dominum, & ne differas de die in diem, quia sicut in incerto uita tempora, ita in certo tempore conuenit esse conuenire: ut in te in gradum Dominus, quem uenerunt Dominum ea, quae suscipiunt, inueniet optat.

Unde & fatcor me fuisse miratum, cur tam dillegato promissa tardauerit, cum scienda ista sint, ut regna caelestia rapiantur. Veruntamen in istis tunc, quem uerba in anathematibus declarant alioquin, spem superna misericordiae pollicetur: Desuper enim cum & ipsum uelle quod. Unum est, Confido autem, quoniam qui caput in uobis opus bonum, perficiet usque, in finem. Ergo, ut anathematibus, iustitiae: & spiritus erantium lubricis, nobiscum supra petram solidam tenet reuestigia. Tali crenit Ecclesia sancta consensu, quod haec uerba. Apostolicum actum restatur historia: Multitudine credentium erat cor unum & anima una. Nam quoniam admodum conueniuntur gratia vinculis, quorum distant corda uenerunt.

Fac, domine Imperator, effectum rerum fidem probare uerborum. Non enim sermo uobis cognoscitur hominum corda, sed effectum: cum & Abraham pater noster, non uindicta Deo fidei, sed operis commendante placuerit. Unde uel pro dispensatione uobis creditae, uel pietatis uestra, circa me benignitate perpena, domine fili, horrore & supplicio, ut si uideris pacis, quod per scripta reseruit, ad componenda nobiscum, Deo auctore, ea in his, quae laborant Ecclesia, dirigatis, quia secundum & horrore: Pax multa diligenter uos nomen tuum, & non est illi scandalum. Non sunt incognita, apud in infirmitatem uestram, quae nos ab ea, quam uenerunt regere cupimus, unitate discernant. Dato operam, ut laudando qua profitemini complacere effectum: & Apostoli, cum communionem creditae expectandam, totis uerbis sequimini disciplinam. In totum perditam nos uocum declinare contagia, scientes non habere eum religiosis impietationem, nec ullum fidei cum perfidia esse consensum. Consequens est, ut quorundam deestatur principer, oderit sectatores. Execrabile habeatur in flore, quae damnatur in semine.

Offerte hoc munus Deo, pro uestris precor, offerte temporibus iam diu hanc a uobis hostiam praetantia, quae uobis conuenit Christianis, beneficijs expectat. Quod opus est apud illum preces adhibere, qui supplicat: Vos Senatus urbis Romae, ut me ad pacem hortatur, inueniet. Ego non solum cum his ad, quae supplicationis uerba conuertit, sed uestris pro uinculis aduocor Ecclesia. Audite me pro Christo legatione fungentem. Non patiamini ab impio canibus Chylis membra discerpi. Quae insanabilia uiderit, abscindite: & qua agra, curate. Cur quae sana sunt, in uulnibus conuenit quatuor: Sequate ordinem quem uinculis ipsa praesentit: & pacem mandis, quam posceris, reddite. Haec & sub praesenti occasione depono, & rursus ac sapio supplicare curabo, sperans importunitatem hanc uicam & Deo esse placuram, & apud uos quod, per apostolica petitiones, quam ad nos Dominus docuit, vacuam non futuram. Data Roma, defunt reliqua.

Haec quidem Hormisdas epistola responsio esse uideatur ad eam, quam Imperator reddentibus legatis dederat, quae tam plane tamque ample Ecclesiam se pacem optare significauerat. Quae autem postea rescripta est ad epistolam a Comitibus legatis acceptam, cum ipse ad Imperatorem litterae defiderentur, hanc adeo nobis possint esse comperta, nisi quantum ex alijs eiusdem Hormisdas litteris quasi per transeuntiam ad ea inspicienda aditus aperitur: quibus etiam nota fiant, quae transacta sunt inter legatos Imperatoris & Romanum Pontificem: nimirum eosdem legatos de re deos fuisse alienos a Catholica fide, defensoresque, haereticis Eutychianis tantumque; eos longe abfuisse, ut Catholica professio fide se cum his Catholica redderet unitatem, ut tamen sint hanc legi conatus (si fieri potuissent) ipsum Hormisdam Papam ad suas ipsorum partes adducere. Vides quod tenderint Anastasij blandimenta, & quae uenena sub honore legationis melle laterent?

At ubi haec adeo inexpectata idem Hormisdas coepit, legatos re infecta ad Imperatorem redire nullam iam certior redditis de uelata diu piozum uerborum in uolucro perfidia inij Anastasij. Haec enim ita se habuisse, eundem Pontificis litterae ad S. Auitum Viennensem Episcopum data anno sequenti significant, cum iam ipse ad Hormisdam missis hunciens & datis litteris reddi certior rogaret de his, quae cum Orientalibus gesta essent, quibus item litteris & illud se manifestum, legatione ab Hormisdas in

Ed. 5. Mat. 15. XIV. Phil. 1. Ag. 4. XV. OPERA. NON VERBA PAPA AB IMPERATORE REQUIRIT. XVI. XVII. XVIII.





Orientem missa, redditis esse Catholicæ Romanæ Ecclesiæ communioni Episcopos nonnullos in Thracia, Dardania præsertim, Illyrici, atque Epiri Antistites: quod quidem hoc anno idem Hormisdæ voluit suis litteris innotescere Gallicanis Ecclesiis, scribens de his epistolam ad eundem sanctum Alcinum Auitum Episcopum Viennensem, vt ipse Auitus testatur, redditis litteris ad eundem Romanum Pontificem.

XIX.

Vt hæc igitur integrè cognoscantur, primùm omnium vt egregium monumentum viti sanctissimi, de quo plura superius locuti sumus, eius hic describemus ad ipsū Rom. Pontificem datam epistolam, ad eisdem, de quibus supra mentio facta est, descriptam codicibus. Porro eam ad finem anni huius datam esse, existimare licet, quæ accepta Romæ habetur mense Ianuarij anni sequentis: ipse enim Auitus provincia Viennensis Metropolitanus nomine omnium sibi subiectorum Episcoporum legationem Romanam ad Pontificem misit, vt quid actum esset per legatos Constantinopolim missos, ipse Hormisdæ Papa litteris significaret. Scripsit igitur ea occasione has litteras sanctus Auitus ad Hormisdam, quibus quidem non solum reum gestatum veritas inuoluenda proponitur, sed & quæ veneratio, quoue cultu, quibus titulis sanctissimi atque doctissimi vni fuerint profecti Romanæ Pontificem, quem totius vniuersalis Ecclesiæ esse pastorem absque controversia sunt professi, omnibus palam fiat.

XX.

Domino sancto merito præcellentissimo in Christo gloriosissimo & Apostolica sede dignissimo Pape Hormisdæ Auitus. Dum religionis status & plenæ Catholicæ fidei regulæ perscrutari conueniret, vt proger per tota vobis vniuersali Ecclesiæ membra commissam per vobis curâ vestra charitati informeret, Viennensem provinciam superiori anno (si meminisse dignamini) data ad humilitatem meam litteris visitasti, quæ ad me, secundum quod opportunitas oblatâ contulerat, per Arelatenis Ecclesiæ clericos perueniunt. Quod quidem pleuissimè sollicitudine pastoralis: in quibus nos sicut per conuersionem prouinciarum, id est, Dardaniæ, Illyrici, vel Thraciæ ad communionem gaudij prouocati sic ad monitione castissima, ne quid per ignorantiam præuenire possit, instruitur. Intellegis, Idcirco, sicut in omnibus prædecessoribus Ecclesiæ Romanæ Pontificibus, iugem vniuersalis Ecclesiæ curam Hormisdæ Pontificis tum in restituendis lapsis, tum etiam in instantibus consolidandis. Sed pergit Auitus:

XXI.

Eutycheus igitur Nestorius, damnatus, quos iam dudum per beatissimos prædecessores sancti Iesu vestra calcare auctoritas ad notitiam impudens nostram Apostolicam ad nos delinquentis profusione perlata est. Sed illud nos modò suspensio multum redidit & anxios, quod cum pendere nos ad effectum legationis secundò Constantinopolim destinata, omni expectationis studio insisteret, nec quid situm vester sanctus frater meus Eudodius retulerit, nec vtrum secuta redierit, indicasset, & promissionem vestram tanta silentij durtoritate te suspendit, vt non minùs modò prædicatoris taciturnitas reddat attonitos, quam antea fecerat legationis mora suspectos. Fallo quidem nuncio Auitum accepisse secundam missam esse in Orientem legationem, quæ reddite sunt ab Hormisdæ Papa ad eum litteræ declarant. Porro ad cuncta hæc exploranda à se missos Romam legatos demonstrat eum subdit:

XXII.

Vnde sola hac causa seruos vestros filios meos Alexium presbyterum & Venantium diaconum totius Viennensis provincie nomine, quæ Ecclesiæ ad me pertinenti ad vniuersi prædecessoribus vestris & ab Apostolica sede commissa est, cum presentis samularum pagina destinatus: per quos oraculo beatissime responsionis agnoscam, vtrum seruos schismaticum præfatorum qui intra Constantinopolitanam urbem vitio perniciosè oblationis exarsit, cuius quædam dolendum est) Alexandriam vel Antiochiam Ecclesiæ dicitur illud, vobis Christo fauente discentibus, digna fuerit correptione restituit: aut si remissa legatio in paginis euidentiibus, quod simplex legitur, exhibuit, an forte nuncio magis voluit, vnde vobis ad hoc qualiscumque, suspensio referretur.

XXIII.

Per eum enim, ne Pontificale iudicium dum non indicat profusione, sensisset aduersa, ita adijctur, quod diuersorum fida relatione comperimus, de reconciliatione vel concordia Ecclesiæ Romanæ iactare se Græciam: quod sicut amplectendum, si veraciter iudicatur, ita marendum est, ne callide simulatur: Quis enim ergo seruitio meo inuito, vt quid filij vestri fratris mei ad est, Galliam, si cõsular.

respondere debam, instruat. Quæ iam securus, non dicà de Viennensi, sed totius Gallia demotione pollicetur, omnes super statu filij vestram captare sententiam. Orate, vt si nos prædicatorum fida à profusione non fallat, sicut ab vniuersitate, quam regit, veritas conuerteret non seferat. Accepta tertio Kalendas Februarij, Agrippino V. C. Consul, per Alexium presbyterum & Venantium diaconum. Cùm igitur eiusmodi legatio ab Episcopo provincie Viennensis per Auitum Metropolitanum directâ Romanam ad Hormisdam Pontificem peruenisset, eamque (vt par erat) idem honorificè accepisset: contentum eam animi suspensione liberare satagens Episcopos Gallicanos, simulq; abolere, quæ Græcia mendax falsâ famâ parafisset, ista ad eundem sanctum Auitum Viennensem Episcopum Hormisdæ rescripsit his verbis:

Hormisdæ Episcopus Auito Episcopo & vniuersi Episcopi provincie Viennensis, vel sub tua diocesi consistet. Xiiii.

Qui de his, quæ ad disciplinam Catholicam pertinent, maxime sciens, instrui cogit, quid studij circa mandata diuina habeat, euidenter ostendit. Non enim potest esse huiusmodi cura, nisi vbi fide fuerit infusata. Atq; ideo exultamus in Domino de sinceritate, propofitioni, dilectissimi frater, dum te secundum directi per Alexium presbyterum atq; Venantium diaconum litteras intuemur & de impio transgresso Auitus Eutycheus atq; Nestorius sedis Apostolicæ constituta resolere, & si quid aduersus eos admonitio nostra prouocauerit, per quos Orthodoxæ Ecclesiæ confunduntur, inquirere. Digna planè sollicitudo Fidelibus, vt de miserorum lapsibus iugem canat, & ipsi ne aliena polluantur contagione peruidant. Sed ne nos Alcinum hoc superscisse credatis, vt ad notitiam vestram, si quid actum iussisset, competens perferret instructio. Veram breuiter silentium oratorum, quod dilectio mordet, vestra, purgamus. Nam quod non sapientia nostra admonitio vos frequenter, de conscientia vestra confidamus & fidei stabilitate: sollicitudo impendenda forsitan sit dubij: sed ita itanda indicasse perficitur.

Legationis verò nostræ, quam semel, non secundo sicut scribitis, missimus, si vortius potisset euenire, alacres illud fueramus desiderata partituri: scientes hoc rationis, hoc nostro proposito conuenire, vt quos participes sollicitudinis fecimus, cum his de integritate vniuersitatis exulta iungeremus. Sed quæstus ad Grados, ore potius profectus, & paci vota, quàm peccore, & loquuntur magistralia, quàm faciunt: verbis velle se iactant, quod operibus nolle declarant: quæ fugiunt, profusione diligunt, & quæ damnauerunt, hæc sequuntur. Nam vnde est, quod cum per Eudodium fratrem & Coepiscopum nostrum sacerdotales viros ad confirmandam ea, quæ sedes Apostolica poposcit, directuros se esse promississent, multa quoque, quæ ad correctionem perquisitis sua à nobis quaesita fuerant, pollicentur: non solum non religiosos viros, penes quos causa illius plena fuisset esse instructio, secundum constituta propria non miserunt, verum etiam, quasi rei parua gereretur, laicos, & alienos ab Ecclesiastico corpore destinantes, non se studuerunt de cæno, quo immeritis tenentur, euoluere: verum etiam Catholicæ fidei claritatem fulgentem, sua (quod absit) se posse crediderunt obscuritate suffocare?

Hæc sunt nostri casus silentij, quam vos quoque, spirituali vobis prudentia reuoluite, vidistis. Quid, nunc de hac causa poteramus reddi litteris indicare, quam in statu suo videbam durior & pertinaciter custodire persistam? Nunc ex suo solite diligenter, am relationis inquirunt. Qui de rebus cognitis nihil indicat, quoniam in statu suo mathe priora declarat. Quod propter, dilectissime frater, & vos presentibus hortamur alloqui. & per vos quoque, quia oratio data est, alios per Galliam quos fides eadem nobiscum complectitur, admonemus, promissam & amabilem Deo seruata constantiam, & irangressorem societate destinata, constantiam vestram vni viro virgine castam (sicut spontandisti) exhibere Christo: & vane, & sicut serpens Edam seduxit asinam sua, ita sensus aliquorum corruantur à simplicitate & castitate, quæ est in Christo Iesu. Perniciosè sunt blandimenta nocuum: atq; ideo vigilare vos conuenit, quia aduersarij salutis humana tamquam led rugis circueat quæ ipsi quæ denoret; cui resistite fortes in fide: Quia hoc speciale habent patris ius de celi arce deiecit, qui vestigia eius sequuntur: diligunt, vt illa veritatis luce priuati, & alios gaudeant sua obscuritate succari. & cum per ueritatis sua penas lauros esse se sciunt, exultent: si miseris cum sua damnatione contingant.

Nam vnde est, quod cum pro magna parte à conterminis suis Thracibus, Dardanis, Illyricis, cognita eorum peruersitate deserantur, preceps positos in oriente spe, frandibus, & varijs artibus

XXIV.

HORMISDA PAPAE EPISCOPI VIENNENSIS

XXV.

DE MISSA LEGATIONIS NEUNI: A IN ORI ENTEM, ET ORA CORVM PALLACIUM

XXVI.

AD MO NETA HOR MISA DE PR COPOS GALLIGA NOS

XXVII.

DE COLO PLVBIBV NITUM

Extat tom. 1. ep. Decret. inter epist. Hormisdæ.

AVT EPISCOPI VIENNENSIS EPISCOPI ST OLA AD HORMISDAM TAPAM.

DE LEGATIONE MISSA ROMANAE AB EPISCOPI SCOTIS PROVINCE VIENNENSIS.

de hoc XXXIII. BRACCO RYM FAL SA I A C.ATIO.





ECCLESIA  
IS ORI-  
ENTIS AD  
COMMU-  
NIONEM  
SEDIS A-  
POSTRE-  
VERSIS.

XXVIII  
ALIAM  
DICER-  
NIT LE-  
GATIO-  
NEM HOR-  
MISDAE  
PAPA.

XXIX

DE ALCI-  
MO AVI-  
TO EPI-  
TAPHI-  
VM.

niciur allidere, nisi ve licem, quam ipsi non habent, in alijs quoq;  
impia cogitatione commaculenti? Ut autem qua sint partium earum  
studia positu agnosceret, plures Thracum, licet persecutorum incur-  
sibus atterantur, in nostra tamen communione persisterunt. Scientes  
fieri fidem per adversa clariorem. Dardania & Ilyricum vicina Pan-  
nonia, a nobis, quod iam fecimus, ubi necessarium fuit, x sibi Episco-  
porum creantur, exoptat, in tantum se a communionem praedictorum  
separare gaudentes, ut remedia quaerent, dummodo commune  
cum transgressoribus nihil haberent. Epiri Metropolitanus, hoc est,  
Nicopolitanus Episcopus cum Synodo sua nuper sequebatur ab im-  
pji, ad Apostolicam communionem, deprecata qua fieret profesio-  
ne, se contulit. Quia ideo scriptis destinatum in inferenda praesenti-  
bus, ut sicut fortem nos convenit dolore peruenimus, ita laetetur pa-  
riter de salute remanentium; & ut Fidelis constituti ab eis longius  
instruantur, qua vix eorum sollicitudine debeat suffragari, quos &  
sui videant tam in ista detestatione vitari.

Et nos quidem dispensationis nostrae memores, necesse est eos re-  
petita legationi officio convenire: quo affectu satisfactionis suae, si re-  
spectu Dei, firmiter intuitum non mouentur, saltem pulsantibus im-  
poritibus & pertinaciter acquirant: & aut ad rectam viam, decli-  
natis erroribus, revertantur, aut propter nos, emittens cor ab omnibus  
mexcusabiles iudicentur, qui & monitis totiens, in perfidia obstina-  
tione persisterunt. Vos orate, & nobiscum ad Deum plectes & vota  
coniungite, ut per opem misericordiae eius hostia alio laborans pro  
Catholica fidei stabilitate promoveat immaculatos vos & integros  
ab omni transgressorum societate servantes: ut aut cum correctu  
sensu & corpa iungamus, aut ab eorum veniens intacti esse merea-  
mur. Nam qui (sicut vos quos, conscientiam vestram non lasere te-  
stamus) novimus Eutychem atque Nestorium Apostolica, id est,  
Catholica sententia auctoritate damnatos; quemadmodum salubris  
esse poterimus, si eorum sedatoribus ac posteris qualibet parte com-  
munionis habeantur, cum Belial cum Christo nostro portionem ha-  
bere non possit: Instructioni autem vestrae interesse credimus, ut ea  
qua apud nos a Nicopolitanis vel Dardanis acta sunt, vel quo in com-  
munionem ordine sunt recepti, vobis nota faceremus ipsarum lectio-  
nem & dardarum. De a XV. Kalendas Martias, Agapito Consule. ha-  
ctenus Hormisdas epistola: quae quidem etiam in sequentis  
mensis Februarii ad Auitum Episcopum redacta esse  
apparet: tamen ne vnus legationis actio, hac intercessa,  
reddi possit obscura, hic ea volumus posuisse. Quod vero  
in eadem epistola mentio habetur causae Dardanorum &  
Epirotarum Antistitum, extant eorum litterae, quibus res  
gestae diuicidè satis significatur. Sed ante quam prolixio-  
rem narrationem ingrediamur, iam ipsi sancto Auctore ce-  
lebris nominis Episcopo Viennensi, nusquam locorum  
nobis posse actum, impii occursum, digne (ut patet) po-  
tissima solvamus.

Ipsam quidem honestissimam senectute perfunctam,  
haud diutius post haec tempora fuisse superstitem, facile  
possimus intelligere. Extat autem ad eius sepulchrum an-  
tiquitatis inditum epitaphium, quod ut tanto vobis dignum  
elegimus hic volumus descriptum relinquiri, cum sita ip-  
sius perbreuem contineat anaphorasin:

Qui quae messificum tumulis dum cernis honorem,  
Cessite conciliis totum despectis Auitum:  
Exat sollicitus tristis de pectore curas.  
Nam quem plebs fides, et se quem gloria megit,  
Quem pietas, quem larga manus, quem fama perennat,  
Nisi socium cum morte tenet. Qui in ipse sancti  
Gesta viri: Primum florens, in dolo quantà  
Spreuerit antiquos demisso stemmate fasces,  
Maturum teneris animum dum praestat in annis.  
Et licitum mundi voti virtute relegat.  
Nec mora: Pontificis sic digna insignia sumit,  
Anglat ut soliti felicia capra laboris.  
Nec tamen ob summi culmen turhesaltus honorat  
Erigitur, sed, ipse alij plus aestimat. Inmo  
Subiecitur magnus: seruat mediocria summus:  
Distribuit parcus: passit iuuenis: amando  
Terret. Et ansteris indulgentissima miscet:  
Candantes iuasit inuicem, solamine messor:  
Iurgia dissoluit: certantes fadere, unxit.  
Dissona viridica, n insciant qua dogmata legent,

Horat, ingenio, moniti, meritis, subegit.  
Vnus in arce fuit, quo quolibet ordine sancti  
Orator nullus similis, nullusq; poeta;  
Clamant quod spars per crebra volumina libri.  
Qui vixit, viuit, per omnia secula vitae.

haectenus epitaphium sanctissimo arque doctissimo viro  
digno: quae autem in codice post subdantur, eum sepul-  
tum esse in monasterio duorum Petri & Pauli, recens ad-  
dita constat: non enim est ea Diuorum nomenclatura an-  
tiquorum: nec verum anno Domini quingentesimo diem  
clausisse extremum, quem constat sub hoc Consulate Pe-  
tri, anno quingentesimo decimosexto, epistolam scripsisse  
(ut vidimus) ad Hormisdam Romanum Pontificem. Sed  
accipe quo cum Ecclesia Catholica ornatu quibuslibet  
triumphalibus ornamentis praclarior, dum Nonis  
Februarij eius natalem diem repetere confuevit, haec pub-  
lico praconio voce lectoris intonans: *Vienne beati Auiti  
Episcopi & confessoris, cuius fide & industria a q. mirabili doctrina  
ab infestatione Arianæ heresit Gallia defensa sunt.*

Ceterum ne Auitorum confusione alius pro alio ab a-  
liquo in conspectu accipiat: ut praetemitamus modò di-  
cere de illo itidem Auito creato Imperatore: fuit alius  
pernecessarius Sidonij Episcopi & aequalis, eiusdemq; (ut  
ipse ad eum scribens ait) matrum confanguinitate pro-  
pinquus. Sed & hoc seculo sub Chilperico Rege claruit  
Auitus sanctitate non impar Episcopus Aruernorum, de  
quo suo loco dicendum. Insuper Auitum presbyterum  
Aureliensem, huius temporibus floruisse, Adu testatur in  
Chronico. Praetemitimus dicere de Auitis Hispanis, de  
quibus suo loco mentio facta est.

Quod autem ad Auiti eruditionem, de quo agimus, per-  
tinet; istae praclaros rhetores nominatur à Sidonio A-  
pollinari in epistola ad Lupum. Isidorus de eo agens,  
certè quidem haud eum ipse compertum habere potuit,  
cum ipsum secularium litterarum peritiam eruditum tan-  
tummodò praediceret, & metro dumtaxat concipra ab eo  
opuscula memoret, reliquorum autem scriptorum eius nec  
nomina nouerit, quorum meminit Gregorius Turonen-  
sis, qui res & lucubrations Auiti magis exploratas ha-  
buisset. Ceterum nemo est discretorum virorum, qui nesciat  
eundem sanctum Auitum aduersus Faustum Regientem  
Episcopum simulatrem damnare Pelagium, corroboran-  
tem verò ipsam Pelagianam perfidiam, commentarios  
doctissimos edidisse, quorum praeter Gregorium Adu  
eiusdem Viennensis Ecclesiae Episcopus meminisset. Sed  
eorum iacturam ab inuitiis teporum quisq; iure poterit de-  
plorare: non nisi enim Theologi consummatissimi potuit  
esse laboris, cuius obstericite imano, eductus est coluber  
portuosus. Porro ipso Alcimo Auito defuncto, in locum  
eius nobili Ecclesiae Viennensi subrogatus est Iulianus. Ar-  
de S. Auito haectenus.

Iam verò antequàm de Thraci, Dardanorum, & Epi-  
rotarum Episcoporum ab Orientalibus defectione, & co-  
uersione ad Romanam Ecclesiam (quorum superius men-  
tio facta est) ex litteris vltro citroque quae extant, hoc an-  
no datis, agamus, hic quae sunt reliqua de Vitaliani studijs  
irritis redditis videamus.

Cum igitur ea, quam vidimus, sub dola arte Anastasius  
Imperator conciliatum sibi populum sensisset, iamq; eam  
obcausam vires Vitaliani debilitatas esse dispositis sensim  
rebus & in tuto sentitis collocatis, è vestibulo exiit eum mi-  
ktari omnem nobilissimam Praefecturam, atq; eius loco Rufi-  
num Magistrum militum creat: ut eo pacto militiae ro-  
bur suo ipsius penderet arbitrio Imperatoris. Id quidem  
ab ipso Anastasio hoc anno sub Consulate Petri factum,  
testatur ite Chronico Marcellinus. Ad vitam verò tran-  
quilliozem Vitalianum secessisse Nicephorus habet,  
dum res eiusdem Vitaliani perbreuiter narrat.

Sed cur (dicit aliquis) Vitaliano pro Catholica fide en-  
genti vexillu aduersus omnium hominum deterrimum atq;  
maximè impium Anastasium Deus non affuit, magis au-  
tem fauisse visus sit Anastasio, populi gratiam illi concilia-  
ns? Esti ista roganti, sitque curiosè scrutanti iudicia  
Dei, quae sunt abyssus multa, illud satis sit respondisse,  
quod

XXX

XXXI

XXXII

XXXIII

XXXIV

quod



quod est apud Itam: *Quis auduit Spiritum Domini, aut  
quis confitatur ei? & ostendit illi: & quod est apud Iob:  
Quis Deo dicere potest: Cur ita facit: verumtamen quod iudici-  
cia Domini sunt pondus & statera, & omnes viae eius iudici-  
a, eademque vera & iustitiam in semetipsum iusto  
iudicio factum sit, ut conatus Vitaliani omnes defe-  
cerint, Anastasij autem inualuerint, aliqua ex parte con-  
sistere posse datur, cum per stimulas quaedam quid intus la-  
teret in eius animo perspexerimus. Cor enim ipsius non  
erat rectum cum Deo, nec fidei inuenit. Ut in testamēto  
eius. Etenim honestissimo fidei Catholicae tuenda praeter-  
turbatōis visus est immēdus, quā flagrabat, imperandi  
cupiditate, eā studens arte Orthodoxos omnes subiun-  
gere, & ad inuadendum abripientemque Imperium aditu-  
m preparare; ut per eos Anastasius de regno deposito, ab  
eisdem ipse subrogaretur Augustus.*

XXXV. *Ut autem ista de eo conijungimus, illum summo opere per-  
suadere, quod tandem aliquando detectus, & ipse inuictus  
est minas habens, nempe fauere haeretis Eurychiani, at-  
que de fide haud sincerē sentire. Horum enim fidem haud  
dubiam fecere legitur Apostolicae fidei ab Hormisda Papa  
Constantinopolim multo tempore Iustini Imperatoris An-  
astasij successores: hinc enim ad Hormisdam ista de Vita-  
iano scripturunt, cum agunt de Scythiae monachis praefere-  
rentibus faciem Orthodoxorum, cum re verā haeretici  
essent Eurychiani: *Vitaliano magnifice viro subreperunt, ut  
talia vindicaret pro talibus rebus, & contra nos quacumque potuit  
impedimenta afferret: cuius immutationem omnia nobis quae desunt  
Ecclesiae, haec ex legatorum suggestione, cuius est exordium,  
Cum Dei misericordia, &c. Vides igitur hominem, qui mo-  
do visus est patrociniū suscepisse Catholicae fidei, postea  
detectum esse defensionem occultorum haereticorum con-  
tra Romanam Ecclesiam. Vnde intelligitur, quod Deus haud  
annuit votis eius, nec per hominem fidem voluerit Ec-  
clesiam reparari, quod licet duplex iniquitas sit meriti-  
ta sanctitas: vnde Anastasio potius visus sit proptius ad  
tempus esse; cum tamen in ipsum quoque ire suae valde  
tandem effuderit. Ad vnam antiquitas tantum nobis  
tragedias istas, & non feculum quoque nostrum eius ce-  
modo abundare exemplis.**

XXXVI. *Sed ad Anastasium Imperatorem redeamus, de cuius  
perpetua factis Nicephorus e ista subiicit: Laurentium praefere-  
ntem Ligidem, Alycium, & Nicopolitum, Ananiam & Ge-  
orgium, & Evangelium Paulicianum Catholice Illyricae sacer-  
dotes. In Anastasio presentari iussit obtinuit: Alycium & Georgium  
Episcopi apud Byzantium vidē desunt. Porro Alycium ille,  
ad quem scriptam epistolam a monachis Palaestinae ab Eu-  
angelio suae intextam historiae, suo loco superius recitauimus,  
inhgnis erat nominis Orthodoxus.*

VII. *Addit his Marcellinum, eundem Anastasium Imperato-  
rem ob metum Illyriciani militis Orthodoxi tumultu ap-  
tens, extemplo reuertimandasse ad suam Ecclesiam Dominio-  
nem & Evangelium Episcopos, reuocato apud se Laurentio  
in signis nominis Catholico sacerdote, quantumlibet  
exilij sententiā damnatus ab eo esset: qui Constantinopoli  
diuturno pedum morbo laborans, tandem post septenni-  
um diuina ope curatus, in partem reuegit, haec Marcellinus  
hoc anno. Quod autem ad Laurentium spectat, hinc  
illum esse memineris, ad quem extant recitatae superius  
litterae Gelasij Papae. His verō subiungimus, quod Cedrenus  
sub anno superiore recenset, sed in hunc referenda, cum  
liberius sine re Anastasius suos in Orthodoxos affectus  
absque timoris obice progrediatur enim:*

*Impurus Anastasius Episcopum quemdam Orientium audire di-  
sertum admodum esse, & qui ora omnibus de passio Deo afferretibus  
obstraret: cum ad se euocatum horatus est, ut ad suam factionem  
desideret, pollicens eum, quicquid petisset, illud accepturum. Cui  
Episcopus: Tu, inquit, potius ad Orthodoxos transi, ne dum opinio-  
nem impiorum hominum Seueri, Eurychii, & Dioscori a plebs  
aeterno igni addicaris. Similis, apprehendens Imperatori obla-  
miam: Haec, ait, vestis nequaquam te post mortem sequetur, &  
Imperator sed sola comitabitur te pietas ac virtutum habitus. Desine  
persequi Ecclesiam, quam Christus suo redemit sanguine. Indocui-  
et & ratiocinandi signatus, neque vllum Ecclesiae decretum perscra-*

intelligi: Tantum impostori & scribitur calumniosus factus ten-  
tatu sit tibi dignitati, quod Imperator es: Antistites Ecclesiae vexa-  
re noli. Ad haec Imperator rabore suffusus obmutuit. Pauperrimus  
autem cum esset, ille Episcopus, nec obolum quidem ab Imperatore  
voluit accipere: adeo liber erat, ut solus in Deum fidem accipiat  
rationem habens. Haec tunc auctor.

At non ita resistit Imperatori Dorotheus Thessalonicensis Episcopus, cuius anno superiori recitauimus: litteras ad Hormisdam Pontificem, de quo ista Anastasius Bibliothecarius in Chronico habet: *Sane Thessalonicensi Episcopo communicante ob metum Imperatoris Anastasij Timotheo Constantinopolitano Episcopo, qui Concilium Chalcedonense anathematizauerat: quadraginta Episcopi Illyricae & Graeciae conuenerunt in vnum propter professionem in scriptis factam a propria Metropolitano, discesserunt ab eo, & Romam mittentes, Romam communicare, in scriptis professi sunt. haec Anastasius in Chronico: sed perpetam sub Anastasio Papa collocata sunt, quae primo Cogeliorum, & relaxa a Gratiano, quod postea est emendatum, vbi & ponitur intrusus Dioscori Iunioris, quā superstitē adhuc Anastasio Imperator: & hoc anno contigisse legunt, de quodam Anastasio Bibliothecario paulo post tractat.*

Hoc nōque anno Ioannes cognomēto Machiota haereticus Episcopus Alexandrinus, cum in sede expleisset annos decem, & vnde cōmū artigisset, viā finctus est, ut tum ex ipso Anastasio, tum ex Nicephoro Chronico colligitur. Quomodo autem praeter consuetudinem Ecclesiae Alexandrinae, quā eius Episcopus non alibi quā Alexandriae, nec ab alijs quā ab Aegypti Episcopis & clero eius Ecclesiae ordinari consueuisset, contestati sunt Episcopi Aegypti in Concilio Chalcedonensi, fauore tamen Imperatoris Dioscori Iunioris eam inuasit Ecclesiam, idem Anastasius Bibliothecarius ita narrat: *Cum Dioscorus manus impositionem accepisset, desunt Ioanne Episcopo Alexandrino haereticus (hic Dioscorus fuit Consohrinus Elari Timothei) recessisse a Dioscoro multitudines rusticarum, & alios, quod nisi scandium quod sanctorum Apostolorum continent canonizat, non recipiatur Episcopus. Principes enim intholauerant eum. Dioscorus autem vult ad S. Marcum: & venientes clericis, induere eum secundo, & iterum consecratur: & ita veniens ad S. Ioannem perficit Colletam.*

Hoc autem esse illic Theodosius filius Calliopij Augustalis, & Acacius Magister militum, cuius turbatae caperunt iniurijs afficere Augustales. Cum ergo iurgium vixisset, insulens quidam, a sede discessurum filium Augustalis, & interemere eum. At verō Acacius Magister militum quosque capere potuit, inquit. Et audiens Imperator, iratus est aduersus eum. Porro Dioscorus interuentem mirigant eum. haec Anastasius de Iunioris Dioscoro.

Sed in opere, lector, horum temporum omnium miserimum Orientalis Ecclesiae statum. Vixque luctus atque dissilio, non solum aduersus Orthodoxos conflictibus haeretis, sed & ipsi inter se pugnantibus impie, excitate Alexandriae turbas neco Dioscoro, Antiochia nefando Seuero, Constantinopoli impio Timotheo Imperatoris viribus praepotente: Orthodoxos etiam in per se muro colligebantibus, sectantibus alijs communionem Acacij, alijs auersantibus, & Romanae Ecclesiae de eo sententiarum comprobantibus, & facere complures Thracas, necnon Episcopi Epiri, atque Illyrici, aduersus quos non haeretici solum (ut diximus) sed & qui profitebantur Catholicam fidem, concitij insurrexerunt; prout etiam quae sequuntur, manifestius declarabunt.

Hoc namque anno sub Petri Consularu, mortuo Alycione Episcopo Nicopolitano, subrogatus est Ioannes: qui statim, more maiorum, coacta Synodo Episcoporum Epiri Veteris, cuius ipse erat Metropolitanus creatus Antistites, cōmunionem Apostolicae sedis amplectens, fidei suae libellum illico ad Hormisdam Papam misit, probans sancta quatuor generalia Concilia, damnansque omnes haereticos & uacuum in primis eorum socium. Quo facto irritatus Dorotheus Episcopus Thessalonicensis, multas Ioanni iniurias intulit, quod non expectatis alijs Orientis Episcopis, ipse sedis Apostolicae communionem con-

XXXIX.  
IX.  
DOXO.  
THASSA.  
LEON. DE.  
RICI AD  
HAEPTI.  
COB.

116 q. 7.  
2. f. 60.  
Th. ff.

XL.

DIOSCO.  
SVI.  
NIXA.  
P. COOVI.  
ALEXAN.  
DRINVS.

populo.  
rum,  
XXXII.

XLII.

MIIRA.  
DV.  
TA.  
TVS ORI.  
NTALIS  
ECCO.  
SIA.

XLIII.  
DE ELI.  
CTIONE  
IOANNIS  
METRO.  
POLITANI  
EPIRI.

sequi

f Cedren.  
Annal. sub  
anno 21.  
Anast.  
Imp.  
XXX.  
V III.  
DE OR.  
THODO.  
SCO EPI.  
SCOPO,  
QUI LI.  
BERE RE.  
DARGIIT  
ANAST.  
IMP.



se qui anticipasset. Qualis autem Iohannes iste fuerit, quantum eius pietas; contra vero quae studia praevicatoris Episcopi Dorothei; demum autem quae Hormisdae Papae in his componendis controuersijs fuerit sollicitudo, descripta inferius vltro citroque data epistola ex istis quibus supra petita codicibus significabit. A primo loco, sermone gestarum ordine seruat, describenda est eiusdem Iohannis recens Episcopi ordinati data de sua ordinatione epistola ad Hormisdam Romanum Pontificem, cui eiusmodi inscriptio praefixa habetur:

*R. Iohannes Episcopi Nicopolitani, per Ruffinum diaconum eiusdem.*  
 Dominio meo per cuncta sanctissimo & beatissimo Patri Patrum, comministris ac Principi Episcoporum Hormisdae, Iohannes in Domino salutem.

XLIV.  
 EPISTOLA  
 IOANNIS  
 AD HORMISDAM  
 PAPAEM.  
 \* Omnipotens

Cura mihi exitus semper, nihil amplius querens, nisi agere propriam & familiarem conuersationem vacuam solitudinis & anxietatis mundanae. Sed quia Dei iudicia abyssum multa est sicut & vestram cognosco docere beatitudinem; Patre vestro quondam atq; Archiepiscopo Alyfione a Christo ad supernae mansionis euocato, & ratione qua ipse cognoscit qui est possibilis Dominus, me sancta Synodus bonorum actuum, ac clericus in pastorem constituit sortem. Ego autem cuncta referens Deo, qui balbutientium lingua libera facit, decenter ad vestras orationes conuersor, ut in consuetudinem Apostolica sedis vestrae, quae cunctarum Ecclesiarum curam habet, Nicopolitanorum habere dignemini, secundum antiquam spiritum & dispositionem vestram. Presenti etenim mihi dari spiritum ad aperitionem oris sicut docuit Apostolus, atq; ipse etiam Dominus praecipit, mecum petite horum datorem; & cum quaerente pariter quaerite; & pulsanter spirituali manu vestra suscipite. Hoc enim vobis facientibus; potero, sanctissime, & accipere, & inuenire; & aperiens Christo, recte per verbum veritatis incedere.

b Ep. 6

XLV.

qua

PROFESSIO  
 XE  
 CTA  
 DBI.

Quoniam vero quidam dissimulantes nobiscum credere, atque scilicet sanctas Synodos, quae Nicaea, Constantinopoli, atq; Ephesi congregatae sunt, in quibus principes extiterunt sanctissima memoria Episcopos Celsinus Apostolica sedis vestrae, & Cyrillus Alexandrinus, in super etiam quae Chalcedone aduersus Eutychetem congregatae sunt, quae omnes praedicatae veritates Orthodoxae in se recipere firmavit; tamen audent nos impugnant, tamquam vinculum concordiae sine ratione vitantes. Vatum autem mihi est, vestram sequi doctrinam, sicut inter sanctos praedecessor meus Alyfion extiterat. Et anathematizo Dioscorum, ac Timotheum appellatione Elurini, & Petrum eorum successorem, & Petri commemoracionibus permixtum Acacium, & Petrum, qui Antiochenam pertinuit Ecclesiam; sequens in omnibus Synodis ac Apostolicae epistolae scriptas a vero Praefule Bonifacio Ecclesiae Leone.

XLVI.

Dogo autem, plenius atq; expressius quae seruari oportet, commoneo; & a quibus abstineri debent, vestri in conspectibus litteris intimare. Ut si forsitan adhuc in exercitum ordinis deputor lectio, seu dixi, seu egi Apostolica vestra doctrina incongrua, vestri imbutum sermonibus per simi haereticorum obistere machinor. Hoc enim facientes, sanctissime, firmiter vestra sancta Synodus in cunctis Episcopos, & bonorum actuum clericum & populum confirmabit, tamquam familiarem vobis reddentes sanctae Nicopolitanorum Ecclesiae. Venerabilem vero diaconum Ruffinum ad tam necessariam causam directum; pacifice, si uideret, rogari suscipite; & si iam tribuentes, ceterum eius recursum ad nos prestare dignemini, portantem spiritualia haecque Apostolica constituta. Cuncta sanctissime, omnem in Christo fraternitatem vestra beatitudinis, ego, & qui mecum sunt, plurimum salutamus in Domino, haec Iohannes Nicopolis Archiepiscopus totius Epiri Metropolitanus, cum recens creatus, more maiorum, se communicare Romanam Ecclesiam significauit. Ita namque confueuissent reliquos omnes facere, cum ordinarentur Ecclesiarum metropolitanarum Antistites, sepe dixisse istos contigit. Sic igitur ipse Iohannes dignissimus successor Alyfionis, qui inter tot tantaq; tenebras Orientis, Catholicae Communionis luce persulsit, eius assecutus vestigia, suo ipsius sedis exordio praefixit, quod Orthodoxi Antistitis munus esset. Quae autem propter eiusmodi confessionem sic passus, dicemus inferius. Porro non ipse tantum, sed & Synodus provincialis ab Episcopis Epiri tunc habita, per eundem Ruffinum diaconum ad ipsum Hormisdam Papam haec in eandem sententiam scripsit:

Synodus Veteris Epiri, Iohannes, Mattheus, Constantinus, Christophorus, Hilarus, Philippus, Iulianus, & Chrysostrus, domino nostro per cuncta sanctissimo & beatissimo Patri Patrum, comministris ac Principi Episcoporum Hormisdae Papae.

Si dignis premijs vni tentemus, necesse est multis scribis horum depremtionis officere. Plurimum namq; ex nobis in regnante fuit Constantino, cum vestri sanctissimi Vicarij Ennodij & Fortunati Episcopi, Venantij presbyteri, Vitalis diaconi, & Hilarij Notarij degeret; pietati agone susceptum venentes; nobiscum unum fuit, inter sanctos factus, Pater atque Archiepiscopus noster Alyfion; qui cum omni praesumptione supplicium vrens libellis, apud vestram beatitudinem dignus effectus est Apostolicae sedis vestrae communicare nobiscum. Sed quia repente, qui cunctorum retinere potestatem, hunc ad se euocauit; nos irreprensibilis, si uideret, peruenimus tamen ad patriam, nullo modo errore propter Dei gratiam sustinentes, sed vbiq; decreta vestra sciantes.

Flebitis autem nobis atq; lamentantibus cum his, qui nobiscum relicti sunt in parocchia comministris, qui possit de Orthodoxis recte Christianos transigere; qui consolatur humiles, consolatus est etiam nos per vestras orationes, demonstrans metropolitanam civitatem in cunctis sanctissimum Iohannem; qui a puritate in Ecclesia sine culpa nutritus, immo laudabiliter in ea degens, ita vt neq; eius in his quaequam temporibus antea; & nolo autem circa Orthodoxam iuxta Apostolicae admonitiones vestras nulli omnino cedens. Hunc ergo, Dei providentia ordinatum Praefulem Nicopolitanorum sanctissimae Ecclesiae, Etrogamue, vixta antiquam consuetudinem, hinc quoq; completamini paternis visceribus vestris; nobisq; aut ipsi ciamus Dei gratia, & maius in seipso habita communitio vestra atq; doctrina; & precantibus nobis inclinet autem, & pietatem concordiae reperiat iuxta inspiratam vobis diuinitus Apostolicam praesidentiam; vt in pace, qua est ei amabilis, cuncta sanctissima Ecclesia coopta, immarcescibilem coronam uelentes, in omni pietate atq; humilitate comprehendantur in Christo; Venerabilem vero diaconum Ruffinum propter hanc tam necessariam causam directum, libenter, rogari, respicere, & ad nos sub velocitate remitti portantem doctrinas vestras Apostolicas; Et alia manu. Remissum pro me ora, in Domino sanctissime ac beatissimo Patri Patrum.

Ego Iohannes Episcopus rursus retuli.  
 Ego Mattheus Episcopus Bithoni retuli.  
 Ego Constantinus Episcopus Haecanopolos retuli.  
 Ego Chrysostrus Episcopus Acaesmy retuli.  
 Ego Hilarus Episcopus Fotices retuli.  
 Ego Philippus Episcopus Iboricensis retuli.  
 Ego Iulianus Episcopus Dodones retuli.  
 Ego Chrysostrus Episcopus Circines retuli.

Cum vero eiusmodi Epirotarum Episcoporum legatio Romam ad Pontificem peruenisset, ab eodem eo gratior est accepta, quod rarior ex Oriente his temporibus mitti solet. Hanc porro acceptam Synodalem epistolam Hormisdae Papa in Ecclesia publice coram populo legi voluit; atque ad ipsum Iohannem Archiepiscopum Nicopolitanum has reddidit per eundem legatum Ruffinum Apostolicas litteras:

Gaui sumus in Domino velle frater carissime, acceptis litteris tuis; in quibus te prosteris sacerdotum Dei gratia suscepisse. Haec est fides certa, haec spes sine ambiguitate secunda, quae creditur totius bonitatis causa in superna dispensatione consistere. Cuius rei sententiam habens, frater carissime, beneficiorum, quae a Deo nostro confectus es, religioso animo gratiam confiteris; licet hoc quoq; de eodem celestis fonte descendat, vt se auctori suo humana submitat humilitas. Attentus & Super quem requiescit Spiritus meus, nisi super humilem & quietum & tremementem sermo meos? Inhibere ergo in quibus huiusmodi probaris, claris lucecet alijs etiam virtutis habitus futurum exemplum: quando ad hoc etiam, Deo instituyente, perductus es, vt & de te Catholicorum gloriatur Ecclesia.

Nam sicut diuini testimonij traditus, & iuxta Apostolorum sacrarum litterarum institutionem formatus, hoc a se ipsum in ordinationis edidisti, vt aduersus deuantem cum sedis Apostolica sententis conuenires. Neq; enim remunerari aliter tantorum beneficiarum poterat largitorum, nisi aduersus inimicos eius euidencem zelum Apostolicae confessionis ostenderes. Notum est enim, eos extra religiosam septa consistere, qui & ipsi profitentur conscientiam fidei atque fiduciam; sed infuata est apud eos quamuis cum religio congrua sancta communionis aequalitas: quia preclaudib; qui ea,

XL VII.  
 \* Chiristo  
 dorus  
 ANODA-  
 LIS EPI-  
 SICOPO  
 NARRA-  
 TIO.

\* Interrogabuli

XL VIII.  
 DE ORDINATIONE  
 IOANNIS  
 EPISCOPI.

\* Hadrianopolos  
 \* Chiristodorus

XL IX.

L.  
 HORMISDAE  
 AD IOANNEM  
 NEMRIDIA  
 LITTE-  
 RA.

L I.

\* quod sit.



qui ea, quam meritis libertate non videtur, subiectam se iniquitati- bus confiteri. Quia glorietur his quae non sequuntur, disciplina: Falso appellat magistrum, qui se institutionibus suis non probat esse discipulum.

LII.

ADHOR- TATIO AD VIK- BYSTRAN- TIAM

Sed quia nobis nunc omnia in confessione similia, & libertatis proprietate simpliciter affectum, paternae rursus hereditatis cupientes esse consortes: amplectimini gratiam traditionis antiquae, & in illius inconvulsi fundamenti stabilitate persistite, non cum temporibus corda mutanter. Inconstantia enim ista in stabilitate solet esse propositi: atque ideo bene fundata oportet inherere, quando huiusmodi studia clementia sit fonte divina, si veli vestra firmitas vobis de aliorum salute fructificet, & seriore vestri studij aliorum quoque animus ad refutationem bonarum scripturarum positus accendat: & de vobis sanctum Apostolum dixisset creditur: A Emulatio vestra pronocant plurimos.

LIII.

LEVI. 13

Ergo Nestory & Euryhetis impietatis in xtra Synodalia consti- tuta damnatis, scilicet quos coram similitur excoquant, cum exultatione dicamus: Exite de medio eorum, & separamini, & immundum ne tetigeritis, dicit Dominus. Quoniam modum enim qui malaram innotentionum detestantur principes, si non declinat sequaces: Aut quemadmodum odie originem, qui non detestatur & sobolem: In discipulo prodatur fama docentium, & donec male iactorum seminum radix per succedentes vestra foruerit, tantum auctorum memoria non peribit. Adhuc perdit Eurycheti & Aca- ctius discipulus sub conuisione Petri omniumq; damnatorum in x- ctus erroris: quos vestra dilectio literis suis, dum fidem suam asserit, euidenter expressit.

LIV.

Ad instructionem vestrae fidei pleniorum, quod ordine ad commu- nionem nostram suscipi debeat reuerentes, Indiculum subter adie- citimus: sperantes in Deum bonorum omnium largitorum, quod lan- dabili circa fidem vestre denotationis instantia, non solum hys eorum, qui vobis vicinitate inuoluntur, salute proficit, sed eorum quoque, ad quos fidei vestre & religio voluntatis velox fama peruenit. Rossini siquidem diaconum, qui nobis literas vestras obtulit, in Christi- tharitate suscepimus: quem Apostolorum orationibus commendantes, cum pace remittimus: hortantes literas ad vobis tam ad charitatem tuam, quam ad Synodum directas, populo relegatis, quod & nos pro fidei vestre commendatione scilicet cognoscit. Data XVII. Kal. De- cembri, Petro V. C. Consule Intelligis, lecto, moris fuisse lite- ras ad Romanum Pontificem datas publice in Eccl. alijs legendas tradi, quocumque boni alienius nunciij indices essent. Haec ad Ioannem Episc. Archiepisc. Hormisda: ad i- teras autem Synodales per eundem Rufinum rescriptis, eorum commendans in Christi fide constantiam, breui- que summam complectens totius causae tractatum, vtpote qui his literis publice exponendis & alijs errantes reuo- care satageret. Ipse igitur sic habent.

LV.

AD SYNO- DVM IN SPIRO- HABITAM QVAE HOR- MISDA RESCRI- SAT. HIER. 17 IOAN. 10

Benedictus Deus Ecclesiae sua membra conficiam: Benedictus Deus, qui maligno insigne diuisos, sub eadem, quod olim fuerunt, facit soliditate conuictos. Etenim diu, per diu modo vocifer- auit inimicis, & eos quos non genuit (sicut asserit Propheta) colle- git, tamen abyssina ambiguitate de solabatur. Neque enim oues Do- minica sequuntur alienum, aut aliorum vocem pastoris exan- diunt. Vnde nec vos ad salutem rediisse miramur, cum caritatem magis in hac reintegratione culpemus. Debenimus carissimi fra- tres, domesticis vti ad hanc quam quarimus stabilitatem documen- tis. Si quidem tunc Timotheum Chersonensis, grauis cum discretis, gratior cum doceret: nam Dioscristellator, & idem Petri nihilominus insistor, aduersus beatam recordationis Proterium scientiam sua temeritate exercebat, & totum finem crudelitatis excessit, religio- si vtri eadem inter ipsa operatur aitaria, vix faucibus suis ab illo pio trauere suspensit.

LVI.

EVGENI- VS ARCHI- EPISCOPUS COMMEN- DATVS

Tunc excitata vniuersa Ecclesia in odium patricide, duello- rem facinorosum tantum non solum communionem, verum etiam ipsi quo- que Christiano nomini spoliant, & omnium mentes nona quadam admiratione stupuerunt tanta praesumptione audaciam. Tunc beatus Eugenius paruae vobis obrinens principatum, cum subiecta sibi sancta Synodo zelum quendam qua fide esset, Deo committitur, vltendit. Cuius rei memoriam non solum non potest tempus abscon- dere, verum etiam de die in diem magna apud Orthodoxos fama multiplicat. Horum studia sic probata negligere, & sententias non amare, idem est in ipsa Domini confessione delinquere. Et nobis qui- dem non post professionem & literas vestras, omnia fidei dogmata, Deo suo coniungente, similia grandum est, ut in ea voluntas,

vestra, qua nostros animos releuauit confessione permatat. Sed opus est citra respectum timoris eorum in seclari rabiam, qui fide diuersa nituntur. Quoniam enim infidelium error excessus, tanto magis si, se respicit, securitas nostra commendat. Neque enim hoc sunt per patientiam negligenda, quando malum hoc vitio praui- consuetudine animarum apud plures sub quodam colore legi inale- nit, dum aut prava studia in vnum congruunt, aut recta se subtra- hunt. Nam ut eam que imminet rem loquatur: Eurychetes vniuersa- da haereticis inuentor excluditur etiam ab his, a quibus eius dogmata diliguntur, apud eos ipsos ita exosus atque fugiendus, ut nominis quo- que ipsius oderint mentionem. Sed per se si religio sanum institutio- num ministris, quem sicut verum detestantur haereticum, hunc alia- riam tamquam verum amplectantur Orthodoxum.

Siquidem in sancta Chalcedonensi Synodo Dioscori eadem sen- tentia, pari ratione damnatus est: & cum una persecuta sit vtrumque sententia, horum alterum qui sequatur & dilgat, dicat aliqui, quemadmodum se ea sententia, qua designatos damnauit, excipiat: cum eos, quos trahebat, aius impietatis concessit aequalitas, sine dubio vnum quoque vinculum damnationis astringat. Timotheus & Petrus horum sequaces, homines mente corrupti, & pestis quaedam nominis detestanda Caetolici: quorum communionem in Petro complexus Acacius, similitur quoque meritis subter sententiam, qui tantum malum quasi parastimans, & propositum nunquam ad meliora conuersus, ne ad illud quidem se, qua in Antio. haeretice de- statur, abstinent, ibi quoque in antecessori Petro communionem conue- xit, in Apameam nihilominus hostiliter versatus, Ecclesiam Teianam quoque non ea qua decuit integritate disponens.

Propter qua dilectissimi fratres, ob eorum innotatione soluentis, velut religionem quandam pestiferam relinquentes, seruenus Apo- stolicam disciplinam, saltem nostra omni diligentia & sollicitudine praesident: excutitur a nefanda Nestory vicium erroris, quia Eurychetis impia inuentor persequimur. Maxime enim nunc religio fidei dog- mata diuerso incursum horum, qui praedicti sunt, incurtantur in fidei, scilicet pro ratione temporis sua argumenta neglectibus, quomodo possint innocentium hys fraudem sine impietate inferere. Atque ideo sicut doctissimi numularij & praedicti instruat ab improbandis laudandis separantes, tali vobis credi poterit multiplicare sub- stantiam.

Hec, dilectissimi fratres, scripsimus plene charitatis impulsu: quia & ipem fidei vestre primam Dei dono, deinde & fratrum nostris, Ioanys, qui vobis praesidet, professione praesumptum: qua nominati- tim omnes, quos Apostolica & generalis Catholicorum damnat Ecclesia, execrabiles sibi esse declarauit: quos vos quoque in literis vestris oportuit euidenter exprimitre; nec arbitrare possi sufficere, sub tantis praesertim insidijs callidorum, quos veritatem & singulos in seclari conuenit atque damnare, sub quadam pendente damna- tione concludere. Diligentem quam vniuersa antiqua medica- nam, nec abundans esse creditur quicquid pro integritate fidei & stabilitate religionis adhibetur. Vnde libellum cum literis missimus, cui vos subscriptione proprias inserite, ut fides vestra, quam directa per Rufinum diaconum scripta testantur, apud nos fiat huius quoque repetitionis adiectio manifestior. Data XIII. Kal. Decembri, Petro V. C. Consule.

Exigit iure ab eis Peccatis speciatim factam damnatio- nem singulorum nominibus expressis haereticorum, & eis- dem & communicantium: quod & sanctum Leonem exigisse videmus a quibusdam ex clero Constantinopolitano: quod sub generalitatis inuoluerunt multa deculati possint insidias. Sic igitur, more maiorum, prudenter Hormisda capita singula quibus tera plane que fidei professio conti- necetur, scripta misit: cuius rei agenda gratia non satis ipsi fuit Hormisda, Rufino redeunti has dare literas, sed etiam sibi legauit Pulionem subdiaconum cui libellum ded- dit cum literis ad Ioannem Episcopum Nicopolitanum eodem die & Consule consignatis, quae sic se habent.

Hormisda Episcopus Ioanni Nicopolitano Episcopo. Literarum, quas direxisti, seruis & expressis tuae fidei, conuen- tiens sedu Apostolica iudicij, nostros animos releuauit. Tot in- tati gaudij contenti non fuimus, nisi per Pulionem subdiaconum Ecclesiae Romanae, qui plenius circa vos ageretur, plenius copere- mus agnoscere: magis opere, quia in relatione Episcoporum sub ordi- natione charitatis tuae degenitum, non vniuersa, qua ad Ecclesiasti- ca constituta pertinent, sicut in vestra, legantur euidenter expres- sa. Vnde & pro nostra sollicitudine & illorum integra nobiscum conuictio-

LVII.

FRATE- HARETI- CORVM IN SE- CTANDA HARESI: CVIVS DAM- NATA AVCTO- RVM. COE- LVM. LVIJ. DE COE- LVM. PHILIP- PVS CHI- ANA HARE- SIS.

LIX.

EXHOR- TATIO AD VI- TANDAM HARETI- COS.

LX.

DE LIBEL- LO MIT- TENDO IN DEI FORMAM PRAESCRIBENTIS.

LXI.

LXII.

POLLIO- NEM DE LEGA- TIONE PULLIO- NIS.





co munitione libellum direximus, in quo eos oportet debere subscribere, quia & omnes sacerdotes vestrarum partium, qui ad sedem Apostolicam communionem reversi sunt, in eadem professione subscripserunt ista charitas, ista communis salutis excitavit ambitio, quod credo & fraternitatem vestram gratanter accipere, quia vbi de animarum salute res agitur, studij tui vel intentionis debet operam accommoiare: vt antecedendo fructum de tali positi laude percipere. Pulionem praedictum cum rescriptis charitatu vestra ad nos, in ante Deo, sub celeritate remittite, quatenus desideria nostra diu suspensa esse non possint. Data XI. Kalend. Decembris, Petro V. C. Consule. Porro libellus ipse, qui his literis iungebatur, in codice desideratur: verum hanc eundem cum illo esse putamus libellum fidei, quem datum anno sequenti, decimo quinto Kalendas Aprilis, suo loco describemus ex eisdem codicibus acceptum.

LXIII.

Cum igitur ad opus perficiendum Pulionem subdiaconum legandum sibi in Epiro idem Hormisda Pontifex statueret, eadem ex more communionem de singulis rebus agendis scriptam tradidit: ne aliqua ex parte declinans a recto tramite, aliquid Apostolica indignum fide committeret. Describemus hanc, quod praecipuum proliat ad decernenda futura, cum praeterita consuleretur. Est autem eadem eiusdem praescriptus titulus.

Indiculus a Hormisda Papa eidem Pulioni de rebus agendis datus.

LXIV.

ADMEN- TIO LEG- GATO PRE- FI- CISCENTI DE TA.

Quam Dei adiutorio & orationibus SS. Apostolorum Petri & Pauli videri Nicopolim, sic debet agere, vt postquam Episcopus Nicopolitanus acceperit litteras nostras, Episcopos, quos in sua parochia habet, colligat, & faciat subscribere libellum, quem in epistolis suis habet annexum. Si tamen dixerit praedictus Episcopus, esse laboriosum Episcopos colligere, dirigat eorum personas per singulos Episcopos, vt te praesente subscribant in praedictum libellum. Sic tamen cum Dei misericordia facere debes, vt epistola, qua a nobis missa sunt, publice legantur: aut si videri praetimore hoc Episcopus facere nolle, saltem clericis suis hac relegant: qua tamen in ipsorum dimittite potestatem. Scripsit Episcopus, & illius Episcopi, hoc est, Ioannis Metropolitani ad nos cum Dei misericordia reperta. Post hoc factum nullo modo te volumus videri facere propter infidias & calliditates inimicorum. hactenus Indiculus, seu Communitorium ad Pulionem.

LXV.

At quid liuor? Haud enim aequo animo id passi sunt reliqui Orientales Episcopi, licet se Catholicae fidei praefectores esse iactarent, quod horum factum, ipsorum magis magisque redargueretur in eorum & praeruaricatio. Praeteritis vero exasperatum scimus Dorotheum Episcopum Thessalonicae, quae et haud pridem memorauimus timore comminantis Imperatoris de se esse ad communicationem sceleratissimi haeretici Timothei Episcopi Constantinopolitani. Illi enim magis perfidi esse probantur haeretici, qui antea maiori inter Catholicos claritudine effulsissent, sed postquam ratione ne videlicet videri possint leuitate de se esse ab Ecclesia, sed deliberato consilio quod sibi esse optimum visum sit, fuisse coniecta. Vt vero semel in iro instituto posteriora respondeant, omni conatu laborant. Ita praeruaricator Dorotheus Episcopus Thessalonicensis: qui cum grauerit tulisset ipsum Ioannem Episcopum & alios sibi subiectos Antistites fidei Catholicae professione conscripta & missis Romanam, indignans, quod nihil ad se ea de re scripsissent, eosdem grauer cepit affligere. Retulit haec Hormisda Papa, qui eos missus fuerat, Pulio subdiaconus, eademque significauit idem Ioannes Episcopus suis literis Romam ad ipsum missis: quibus acceptis, idem Hormisda mox ad eundem Ioannem literas reddidit quinto Nonas Martias, quae quidem & quem consecuta fuerit finem legatio Iulionis, ostendunt: Eas nos hic describemus, vt exacte cunctarum rerum gestarum facies innotescat, sunt huiusmodi.

LXVI.

Hormisda Ioanni Episcopo Nicopolitano. Remeante Pulione subdiacono nostro, litteras charitatu vestra suscepimus, de constantia fidei: vel de intentione, quam circa communionem sedis Apostolica geritis, gratulantes: sed contristati sumus, quod vos aliquas sustinere molestias perhibetis, ista tamen diuertnam non possunt habere substantiam, quia vbi Deus pure colitur, est aduersa contingerit, quin prospera commutantur, secundum Apo-

lum dicentem: Spes non decipit. Dubitans Apostolorum Principes incedens per plagas laborauit: mox tamen inuocato Domino suo, paratum habuit, qui sum, porrecta manu, non pateretur sustinere discrimen. Ergo auctorum nostrorum sequentes exempla, & in ipsorum fide permanentes, illum poscimus auxilium, de quo scriptum est: Qui nos non dimittit tentari supra quae possumus. Igitur salutantes charitatem tuam hortamur, vt quem admodum praediximus in his, quae bene inchoata sunt, perseveres: quia qui perstiterit vsque ad finem, hic saluus erit. Frequenter allaqueis tuis nostram sollicitudinem releuare non desinas.

Paratiales quoque sacerdotes tuos competenti allocutione confirmas: quia ista faciendo, talentum tibi creditum poterit multiplicare quotidie. De illa quoque parte, quam dilectio tua posulat, cognamus, vt ad Imperatorem clementissimum pro generalitate quae precet nostra perueniant. Tantum est, vt votum studiumque nostrum congrui orationibus inuare non cesses: quia nos in his Deo auctore perficiendus vacare maxime poterimus. Data quinto Nonas Martias, Agapito V. C. Consule. I sequenti nimirum anno: quae nos ad cognoscenda cuncta, quae ea legatione acta sunt, hic volumus recensuisse. Porro post Pulionis discessionem ab Epiro contigit eundem Ioannem grauius vrgeri: vnde opus fuit, vt sequenti anno de ipso idem Hormisda commendatitias daret licet ad Imperatorem.

At quid? Num despondit, his auditis, Hormisda Pontifex animum, dum recogitat, quod tam nobilis missa legatio Constantinopolim prope nullum effectum fuerit consecuta, quodque eundem ab Imperatore veteratione acta esse constipicere, eiusdem callida simulatione praefata, quod denique tantum abesset, vt ille cum sibi subiectis populis Apostolicae sedis communionem amplecteretur, vt etiam eos, qui eius facti essent participes, gaunter insectaretur, & ad praeruaricandum impelleret? Num, inquam, praeter id praecit animo, condidit viribus conternatus Hormisda tot obrutus fluctibus: minimè gentium: sed maiori ex rebus arduis concepta fiducia, ex immenso erga perditos filios affectu pater agnoscat, dum resumptis iterum vitibus, perditiorum magis ruina laborat, rediditque de grege magis sollicitus verus pastor: cum enim audacius lupos ingrueret, atque eos in caulis violentius audiret irumpere, eo ardentius ex aduerso confurgit, memor sententiae Domini ad discipulos dehortantes, ne illuc pergeret, vbi Iudaei stementes eum quaesierant lapidare, dicentes: Nonne duodecim sunt horum diei? Ita plane perditiorum saluti iterum consulturus, iterum cogitat altius charitatis ardorem Pontifex de noua legatione mittenda, cum primum transacto rigore hiemis, nauigandi tempus aduenit. Quid autem factum sit, suo loco dicemus.

Hoc eodem anno, Consule Petro, habitata est Synodus Tarraconensis in Hispania, in qua canones tredecim reperiuntur constituti ad Ecclesiasticam disciplinam restituendam inducentes, qui extant omnes. Quod autem in eius praefatione, sub Consulatu Petri, anno sexto Theodorici Regis Synodus praefata dicitur, nequaquam de Theodorici regno, cum in Italia regnauit, est intelligendum: nam eius regni hae annus numeratur vigesimusquartus: sed potius cum regnare cepit in Hispania, quod contigit, vt sanctus Isidorus scribit, anno regni eius in Italia decimo octauo, a quo ipso hic ipse regnans in Hispania sextus dicitur. Squalabant obstita mendis Hispaniarum Concilia: sed his occurrit, Dei beneficio, solers industria viri doctissimi Garsia Loana, qui eadem nuper edidit me dis emaculata, atque scholasticis locupletata, cui ob bene impensum laborem erudit omnes plurimum debeant: magis autem quod cum bonis literis summam imbuit pietate, quem praerogata doctrinae atque virtutum erudendum accepit, Catholicum Hispaniarum Principem, sanctae Romanae Ecclesiae filium electissimum.